

Người ăn mày bên gốc cây

“Trong tu hành, ta vẫn lẩn quẩn bên gốc cây vì không có ý chí tìm tòi, học hỏi để tự mình chủ động bước đi trên con đường của chính mình...”

Người ăn mày ban ngày xin ăn, tối về ngủ bên gốc cây. Ngày qua ngày, anh ta sống nhờ của bố thí nên không còn nghĩ gì đến tìm kiếm việc làm để nuôi thân. Đôi khi gặp các nhà hảo tâm, có ngày anh ta cũng xin được nhiều tiền nhưng chỉ biết gói chúng lại rồi cất vào thắt lưng chứ đâu biết sử dụng tiền đó để làm ăn gì. Năm năm rồi mười năm, người ta gặp lại, vẫn thấy anh ta còn ăn mày và tối đến vẫn ngủ bên gốc cây.

Trong cuộc đời này, đôi lúc chúng ta cũng như người ăn mày đó, trông chờ vào sự giúp đỡ của người khác chứ không muốn tự thân vươn lên.

Trong tu hành cũng vậy, nhiều khi ta chỉ muốn chờ đợi giúp đỡ chứ bản thân không chịu tư duy, tìm tòi và học hỏi. Năm năm, mười năm gặp lại vẫn như thế, vẫn chưa tiến bộ được gì hơn xưa.

Người ăn mày lẩn quẩn bên gốc cây vì anh ta tật nghiệp nên không còn động lực phấn đấu. Còn ta? Trong tu hành, ta vẫn lẩn quẩn bên gốc cây vì không có ý chí tìm tòi, học hỏi để tự mình chủ động bước đi trên con đường của chính mình.

Cao Thăng Bình